

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobkyně:

R. K., narozena X

bytem X

zastoupena advokátkou Mgr. Kateřinou Budřeslovou

se sídlem Svobodova 138/5, Praha 2

proti

žalované:

Česká národní banka

se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 28. 8. 2014,
č. j. 2014/32388/CNB/110

takto:

- I. Rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 28. 8. 2014, č. j. 2014/32388/CNB/110, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou její zástupkyně Mgr. Kateřiny Budřeslové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Bankovní rada České národní banky rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014, č. j. 2014/32388/CNB/110, zamítla rozklad žalobkyně a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2014, č. j. 2014/4536/160. Žalovaná uvedeným rozhodnutím částečně odmítla s odkazem na § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „informační zákon“), ve spojení s § 26 zákona č. 15/1998 Sb., o dohledu v oblasti kapitálového trhu (dále jen „zákon o dohledu“), žádost žalobkyně o poskytnutí informací v rozsahu žádosti o poskytnutí podkladů, kopií a všech listin a obsahu informací, které o žalobkyni žalovaná poskytla orgánům dohledu nad kapitálovým trhem jiných členských států Evropské unie.
2. Žalobkyně se ve své žádosti domáhala poskytnutí informací v oblasti dohledu nad kapitálovým trhem, 1/ zda s ní žalovaná jako správní orgán vedla někdy správní řízení, 2/ zda s ní žalovaná vedla někdy správní řízení, jehož by byla žalobkyně účastníkem, 3/ zda žalovaná sdělila nějakým jiným orgánům jakékoli informace týkající se osoby žalobkyně; případně kterému orgánu byly poskytnuty, o jaké informace se jednalo, jaký byl jejich obsah, na jakou žádost byly poskytnuty a jaké podklady byly použity pro jejich vyhotovení, 4/ zda žalovaná poskytla orgánu dohledu nad kapitálovým trhem jiného členského státu Evropské unie nějaké vyjádření nebo informace ohledně společnosti Tangens Finance s. r. o. Dále žádala kopii všech listin a informací, které žalovaná poskytla orgánům dohledu nad kapitálovým trhem jiných členských států Evropské unie o žalobkyni a společnosti Tangens Finance s. r. o.
3. Žalovaná uvedla, že jako orgán dohledu nad kapitálovým trhem sdělila uvedené informace, které se týkaly žalobkyně, na vyžádání a v souladu s příslušnými evropskými právními předpisy kyperskému orgánu dohledu nad kapitálovým trhem. Ohledně poskytnutí kopií listin a obsahu informací však žalovaná poukázala na povinnost mlčenlivosti stanovenou v § 26 zákona o dohledu. Přitom považovala § 11 odst. 3 informačního zákona, který omezuje poskytování informací, za speciální právní úpravu k § 19 téhož zákona.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

4. Žalobou podanou dne 13. 10. 2014 u zdejšího soudu napadla žalobkyně nadepsané rozhodnutí bankovní rady. Namítá nesprávnou aplikaci § 26 odst. 1 zákona o dohledu, neboť povinnost mlčenlivosti se vztahuje na zaměstnance a spolupracovníky žalované, nikoli na samotnou žalovanou ve vztahu k plnění jejích povinností podle informačního zákona. Povinnost zachovávat mlčenlivost slouží k ochraně oprávněných zájmů osob, jichž se informace týká, nikoli k ochraně zájmů žalované. Odmítnutí poskytnutí informací tak je v rozporu se smyslem zákona.
5. Žalobkyně dále poukazuje na skutečnost, že žalovaná odmítla s odkazem na mlčenlivost poskytnout i informace, které vznikly její činností. Odmítnutí poskytnutí informace se vztahuje na informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové nebo obdobné činnosti. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že nemůže uvedené informace poskytnout z uvedeného důvodu, měla svůj záměr konkretizovat. Rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť nelze vůbec říci, v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jaké činnosti a od jaké třetí osoby zjistila informace, které nemůže poskytnout. Žalovaná je povinná poskytnout informace, které vznikly její činností, podle § 11 odst. 3 informačního zákona.

6. Žalobkyně napadá aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona. Žalovaná zcela ignorovala fakt, že žalobkyně žádala informace týkající se její osoby. Zároveň neobstojí ničím nepodložená konstatování, že poskytnutí žalobkyni informace o žalobkyni by narušilo stabilitu finančního trhu. Nesprávný je rovněž závěr, že § 11 odst. 3 informačního zákona je speciální úpravou k § 19 téhož zákona.
7. Nakonec žalobkyně nepovažuje za dostatečné informace, které jí žalobkyně poskytla v rozhodnutí I. stupně. Žalovaná nezodpověděla otázky, o jaké informace se jednalo, o jakou žádost dohledového orgánu se jednalo a jaké byly použity podklady pro poskytnutou informaci o žalobkyni.
8. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, přikázal žalované informace poskytnout a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.
9. Žalovaná ve vyjádření ze dne 15. 12. 2014, č. j. 2014/60425/CNB/110, uvádí, že žalobní námitky jsou shodné s těmi, s nimiž se již vypořádala, pročez odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Považuje za nerozhodné, zda je uložena zákonem o dohledu povinnost mlčenlivosti zaměstnancům žalované nebo žalované jako celku. Povinnost zachovávat mlčenlivost slouží k ochraně oprávněných zájmů dohlížených osob a § 26 odst. 2 zákona o dohledu stanoví taxativní výčet subjektů, kterým mohou být informace z dohledové činnosti poskytnuty. Skutečnost, že se požadovaná informace týká přímo žalobkyně, jí nezakládá právo informaci obdržet. Žalovaná dále doplňuje, že požadované informace nevznikly činností povinného subjektu, ale byly získány výhradně od třetí osoby v rámci výkonu dohledové činnosti. Jakékoli přiblížení obsahu informace by bylo jednoznačným porušením povinnosti mlčenlivosti. Ustanovení § 19 informačního zákona prolamuje povinnost zachovávat mlčenlivost, ale tato obecná úprava je prolomena § 11 odst. 3 téhož zákona, v čemž žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86. Závěrem žalovaná konstatuje, že došlo k vypořádání celé žádosti o informace. Žalovaná proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl, a žádnému z účastníků řízení nepřiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Dne 23. 2. 2018 proběhlo ústní jednání, při kterém obě strany odkázaly na svá písemná podání a setrvaly na svých dosavadních návrzích a argumentech.
12. Žaloba je důvodná.
13. Předmětem sporu je, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem, pokud odmítla poskytnutí výše specifikovaných informací s odkazem na § 11 odst. 3 informačního zákona ve spojení s § 26 odst. 1 zákona o dohledu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

14. Podle § 11 odst. 3 informačního zákona *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*
15. Podle § 19 informačního zákona *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*
16. Podle § 26 odst. 1 zákona o dohledu, ve znění účinném do 31. 12. 2015, *zaměstnanci České národní banky vykonávající dohled v oblasti kapitálového trhu a osoby, jejichž služeb Česká národní banka využívá při výkonu dohledu nad kapitálovým trhem, a jejich zaměstnanci a členové poradních orgánů České národní banky pro oblast kapitálového trhu jsou povinni zachovávat mlčenlivost o všech informacích získaných v souvislosti s výkonem své činnosti, funkce nebo svého zaměstnání v oblasti dohledu nad kapitálovým trhem. Informace podle věty první může osoba, která má povinnost mlčenlivosti, použít jen způsobem a v rozsahu nutném pro plnění úkolů nebo výkon funkce v oblasti dohledu nad kapitálovým trhem nebo v soudním řízení vedeném v souvislosti s rozhodnutím nebo výkonem dohledu nad kapitálovým trhem nebo v obdobném mezinárodním řízení. Tyto informace mohou být použity i pro jiné účely než podle věty druhé, pokud s tím vysloví souhlas osoba, která informace poskytla. Porušením povinnosti mlčenlivosti není poskytnutí informace třetí osobě v souhrnné podobě tak, že nelze identifikovat konkrétní subjekt, kterého se informace týká. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení činnosti, zaměstnání nebo funkce, které tuto povinnost založily.*
17. Soud předem považuje za potřebné vyložit obsah § 11 odst. 3 informačního zákona, § 26 zákona o dohledu a jejich vzájemný vztah, neboť tato právní otázka je pro posuzovanou věc klíčová.
18. Ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona je zvláštním pravidlem ve vztahu k § 19 téhož zákona, který v režimu informačního zákona prolamuje zvláštními předpisy stanovenou povinnost mlčenlivosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014-28, bod 15; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Uvedené ustanovení totiž zakládá v zákonem stanovených případech výluku z generální povinnosti orgánů veřejné moci poskytovat informace.
19. Rozhodné znění ustanovení má původ v novelizaci informačního zákona provedené zákonem č. 61/2006 Sb. Důvodová zpráva tohoto zákona uvádí podrobně účel této novely: „Změny v tomto ustanovení zpřesňují ochranu důvěrnosti informací, které povinný subjekt získal při plnění úkolů v rámci specifických činností, jakými jsou výkon kontroly, dozoru, dohledu a činnosti obdobných. Zákon vychází z toho, že při výkonu těchto činností, při nichž příslušný orgán či subjekt při plnění veřejných úkolů vrchnostensky či autoritativně proniká do sféry jiných, převážně soukromých subjektů, získává velmi citlivé údaje, a to i takové, které s vykonávanou činností přímo nemusí souviset. Pokud by se informační povinnost vztahovala přímo na tyto informace, vedlo by to např. k poškozování jednotlivých účastníků hospodářské soutěže a naopak ke zvýhodnění jejich konkurentů, kteří by se mohli jednoduchým způsobem dostat k citlivým vnitropodnikovým informacím. Taková praxe by měla neblabý vliv nejen na postavení kontrolních a dozorových orgánů a na chování kontrolovaných subjektů vůči nim, ale mohla by zásadním způsobem destabilizovat sledované trhy. Rozlišení, které informace nemají být zveřejňovány a zpřístupňovány, ponechává zákon na zvláštních zákonech. Jednou

ze základních povinností povinného subjektu však stále zůstává povinnost informovat o plnění svých veřejných úkolů, a to i proto, že právě zveřejňování informací o postupech povinného subjektu a jejich výsledcích je často jedním ze základních cílů těchto činností (např. informace o rizicích či škodlivých účincích některých výrobků). Povinný subjekt tedy za podmínek stanovených v zákoně neposkytuje informace, které získal od třetí osoby (především kontrolovaného subjektu), ale naopak v souladu se zákonem poskytne informace, které na základě svých zjištění, informací od třetích osob (včetně osoby kontrolované) sám vytvořil. Tato povinnost se týká především samého jádra kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti, tedy závěrů zda, kým a jakým způsobem byly porušeny právní či jiné předpisy a normy, jejichž kontrola či dohled nad jejich dodržováním je povinnému subjektu svěřen, popřípadě jaká nápravná či sankční opatření byla uložena (alespoň v základních rysech). Za informace poskytované dle zákona je nutné považovat též informace o postupu povinného subjektu, neboť i ty vytvořil povinný subjekt svou činností (pokud má povinný subjekt informace o tom, že jeho zaměstnanci provedli kontrolu a její závěry, obě tyto informace vznikly jeho činností a je tedy povinen je podle zákona zpřístupnit). Popsaným postupem bude dostatečným způsobem naplněno právo veřejnosti na informace a zároveň budou ochráněna práva a oprávněné zájmy třetích osob, které jsou kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti podrobeny.“

20. Z toho je patrné, že účelem § 11 odst. 3 informačního zákona je především vyloučení možnosti, aby soukromý subjekt A mohl prostřednictvím informačního zákona získat skrze příslušný správní orgán, který vykonal kontrolu u soukromého subjektu B, citlivé informace poskytnuté subjektem B správnímu orgánu, pokud tyto informace podléhají povinnosti mlčenlivosti nebo jiným ochranným institutům. Zásadně ale neslouží k ochraně komunikace (sdílení informací) mezi správními orgány navzájem, neboť § 11 odst. 3 informačního zákona se nevztahuje na situace, kdy je třetí osoba, od níž jsou v rámci kontrolní činnosti povinného subjektu získány informace, současně povinným subjektem ve smyslu § 2 informačního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015-195, bod 31). Základní podmínky, které musí povinný subjekt prokázat pro aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona, jsou: (i) existence určitých informací, (ii) získaných od třetí osoby, (iii) při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, (iv) tyto informace jsou podle onoho právního předpisu chráněny povinností mlčenlivosti nebo jinak, přičemž se (v) nejedná o informace, které povinný subjekt vytvořil vlastní činností.
21. Účelem § 26 odst. 1 zákona o dohledu je zajištění ochrany informací vzniklých při výkonu dohledu nad kapitálovým trhem před jejich zneužitím úředními osobami. Ustanovení se primárně vztahuje k povinnostem jednotlivých úředních osob, nikoli k povinnostem správního orgánu jako celku. Má-li být ustanovení užito pro jiné účely než ty, které stanovuje zákon o dohledu, je nutné ho vykládat restriktivně. Například při nahlížení do spisu dle § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je nutné § 26 odst. 1 zákona o dohledu vykládat v kontextu § 15 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2012, č. j. 2 Afs 5/2011-110). Ve vztahu k informačnímu zákonu zakládá § 26 odst. 1 zákona o dohledu u jednotlivých úředních osob povinnost mlčenlivosti, kterou však prolamuje § 19 informačního zákona, protože není možné na základě těchto ustanovení odmítnout poskytnutí informace. Povinný orgán může odmítnout poskytnout informaci jen tehdy, pokud prokáže existenci jiných zákonných důvodů, které vylučují právo na informace.

22. Žalobkyně namítá, že § 26 odst. 1 zákona o dohledu byl nesprávně aplikován, jelikož se vztahuje na zaměstnance žalované, nikoli na samotnou žalovanou při plnění jejich povinností podle informačního zákona.
23. Soud se ztotožňuje s tímto právním názorem žalobkyně, neboť zákony běžně rozlišují mezi (i) povinností mlčenlivosti jednotlivých úředních osob, jejímž účelem je ochrana informací před jejich zneužitím osobami, které se podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu, a (ii) povinností chránit určité informace ze strany správního orgánu před třetími osobami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, bod 26 až 28). Obecná povinnost mlčenlivosti stanovená v § 26 odst. 1 zákona o dohledu je prolomena § 19 informačního zákona, který je k němu ve vztahu speciality. Ustanovení § 26 odst. 2 zákona o dohledu pak nemá ve vztahu k informačnímu zákonu žádnou relevanci, neboť zakládá pouze výluk ve vztahu k § 26 odst. 1 zákona o dohledu. Zjednodušeně řečeno, dané ustanovení vymezuje osoby a orgány veřejné moci, s nimiž je možné informace sdílet v rámci úředního styku, není ale prostředkem realizace čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Mezi § 19 informačního zákona a § 26 odst. 2 zákona o dohledu není žádný společný vztah; obě ustanovení pouze plní podobnou funkci ve vztahu k § 26 odst. 1 zákona o dohledu jako výjimky z povinnosti mlčenlivosti. Nesprávná je tedy úvaha žalované, že informace z oblasti výkonu dohledu nad kapitálovým trhem je možné poskytnout jen osobám uvedeným v § 26 odst. 2 zákona o dohledu (obdobně srov. cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2012, č. j. 2 Afs 5/2011-110, podle něhož i třetí osoby mohou nahlížet do spisů, které se týkají dohledu nad kapitálovým trhem, pokud tyto osoby splní podmínky stanovené správním řádem).
24. Žalobkyně dále napadá skutečnost, že žalovaná aplikovala § 11 odst. 3 informačního zákona, aniž by konkretizovala svůj závěr, od kterého subjektu informace získala. Rozhodnutí je tak podle jejího názoru nepřezkoumatelné.
25. Soud výše konkretizoval jednotlivé podmínky § 11 odst. 3 informačního zákona, při jejichž naplnění je možné poskytnutí požadovaných informací odmítnout. S ohledem na to, že povinné subjekty jsou primárně povinny informace poskytovat (srov. čl. 17 odst. 5 Listiny, § 2 informačního zákona), nesou důkazní břemeno ohledně prokázání zákonných výluk z této povinnosti.
26. V posuzovaném případě žalovaná poskytla žalobkyni část informací, neboť jí oznámila, že „[...] ČNB jako orgán dohledu nad kapitálovým trhem sdělila jiným orgánům dohledu nad kapitálovým trhem v Evropské unii informace týkající se osoby žadatelky. Dále lze uvést, že tyto informace o žadatelce byly poskytnuty na vyžádání kyperského orgánu dohledu nad kapitálovým trhem“ (str. 3 rozhodnutí I. stupně). Žalovaná však žalobkyni neposkytla kopii všech listin a informací s odkazem na § 11 odst. 3 informačního zákona, neboť tyto informace nevznikly vlastní činností žalované a jejich obsah vycházel z poznatků získaných od třetích osob v rámci výkonu dohledu (str. 5 rozhodnutí I. stupně). Bankovní rada se pak s tímto závěrem prakticky zcela ztotožnila (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
27. Soud sdílí názor žalobkyně, že žalovaná nedostatečně doložila jednotlivé důvody pro aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona, protože je její rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná žádným způsobem neprokázala naplnění podmínek (ii) a (v), tedy že se jedná o informace získané od třetí osoby a že se nejedná o její vlastní zjištění. Argumentace žalované v tomto bodě je obecná a prakticky pouze opisuje slova zákona,

nejsou tedy zjevné konkrétní skutkové okolnosti, které žalovanou vedly k aplikaci uvedeného ustanovení. Žalovaná se mylí, pokud se domnívá, že nemusela blíže vymezit ony třetí osoby, které měly být zdrojem předmětných informací, neboť právě jejich určení legitimuje aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona. Jestliže by existoval určitý zákonný důvod pro utajení identity těchto osob, musely by důvody utajení vyplývat v kontextu konkrétních skutkových okolností minimálně z neveřejné části správního spisu, aby byl závěr žalované soudně přezkoumatelný. Soud uzavírá, že pokud by přistoupil na argumentaci žalované, žalovaná by mohla odmítnout arbitrárně jakoukoli žádost o poskytnutí informací, které se týkají dohledu nad kapitálovým trhem, prostým konstatováním, že je *získala od třetí osoby při výkonu dohledu*.

28. Soud dále doplňuje, že prověřil obsah listin v neveřejné části správního spisu, jejichž poskytnutí se chce žalobkyně domoci. Aniž by na tomto místě blíže rozebíral jejich obsah, shledal, že zachycují komunikaci mezi žalovanou a kyperským orgánem dohledu nad kapitálovým trhem. Tyto listiny však obsahují více různých informací a zdrojem každé z těchto informací může být jiný subjekt. Některé informace v uvedených listinách jsou přitom zjevně výsledkem činnosti žalované. Žalovaná však listiny posoudila jako celek (*en bloc*), aniž by se zabývala otázkou, zda se zákonná výluka vztahuje na všechny tyto informace, nebo jen některé z nich. Přitom pokud je možné poskytnout alespoň část informace, je nutné tak učinit a není možné odmítnout poskytnutí celé informace. Souhrnný závěr žalované o povaze předmětných listin a původu informací je tak s ohledem na absenci dílčích úvah rovněž nepřezkoumatelný. Navíc soud poukazuje na skutečnost, že § 11 odst. 3 informačního zákona je nutné vykládat restriktivně. Prakticky veškeré informace, která žalovaná vtělila do listin, které vyhotovila, byť informace získala od třetích subjektů, je nutné považovat za informace vytvořené vlastní činností žalované; tyto informace by bylo možné odepřít poskytnout jen tehdy, pokud by byl dán jiný zákonný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014-28, bod 17). Přitom i rozličné listiny nebo přílohy, které byly vytvořeny správními orgány, byť nejsou protokoly, jsou výsledkem činnosti správního orgánu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014, č. j. 7Af 46/2010-54).
29. Žalobkyně rovněž poukazuje na nesprávný výklad § 19 informačního zákona žalovanou. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že chtěla poskytnout pouze informace týkající se její osoby a že žalovaná žádným způsobem neodůvodnila obavu z narušení stability finančního trhu.
30. Soud se výše podrobně zabýval významem § 11 odst. 3 informačního zákona. Žalovaná v posuzovaném případě aplikovala dané ustanovení, aniž by prokázala naplnění v něm zakotvených jednotlivých podmínek. Soud dále poukazuje na skutečnost, že skutková podstata daného ustanovení nezahrnuje zkoumání ochrany stability finančního trhu, pročez úvahy žalované tímto směrem (str. 5 rozhodnutí I. stupně) jsou pro aplikaci daného ustanovení bezpředmětné. Nadto, žalovaná aplikovala citované ustanovení i v rozporu s jeho účelem, neboť jím odůvodňuje ochranu blíže nespecifikované stability finančního trhu (zcela abstraktní důvod bez opory ve skutkovém stavu), ačkoli ustanovení se vztahuje především k ochraně osob, které poskytly jisté informace správnímu orgánu při výkonu jeho kontrolní činnosti.
31. Soud dále připomíná, že § 11 odst. 3 informačního zákona se nevztahuje na ochranu informací, které mohla žalovaná obdržet od jiných správních orgánů; tyto informace mohou být odepřeny jedině na základě některé z ostatních zákonných výluk. Ačkoli

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kyperský orgán dohledu nad kapitálovým trhem není jako orgán cizího státu povinným subjektem podle informačního zákona, pro účely aplikace § 11 odst. 3 informačního zákona je nutné na něj nahlížet jako na orgán veřejné moci, nikoli jako na třetí osobu, k jejíž ochraně uvedené ustanovení slouží. Není totiž žádný praktický rozdíl mezi tím, pokud žalované určité informace poskytne jiný správní orgán tuzemský nebo cizozemský. Vzhledem k tomu, že žalovaná dostatečně neozřejmila, či a jaké zájmy odmítnutím poskytnutí informací chtěla chránit, je napadené rozhodnutí i v této části nepřezkoumatelné.

32. Pokud žalobkyně žádala poskytnutí informací o vlastní osobě, musela žalovaná zvlášť pečlivě odůvodnit, proč jí poskytnutí informací odepřela. Právo osoby na informace o tom, jaké údaje o ní vedou orgány veřejné moci a jak s nimi nakládají (*právo na informační sebeurčení*), je jako základní lidské právo garantováno čl. 10 odst. 3 Listiny. Omezení práva na informace je proto v takových případech nutné vykládat restriktivně. Pokud by žalovaná odmítla poskytnutí takových informací bez zákonné opory a legitimního důvodu, mohlo by se jednat o porušení uvedeného základního práva, neboť by tím byla žalobkyni arbitrárně odepřena možnost kontrolovat, jak žalovaná spravuje informace o její osobě (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10, č. 94/2011 Sb., body 26 až 31, v němž je podrobně pojednáno o povaze práva na informační sebeurčení).
33. Žalobkyně nakonec namítá, že jí nebyla poskytnuta dostatečná odpověď na její žádost. Žalovaná, pokud poskytla informace nějakému orgánu dohledu nad kapitálovým trhem, nereagovala na otázku, o jaké informace se jednalo, o jakou žádost orgánu dohledu se jednalo a jaké byly použity podklady pro poskytnutou informaci.
34. Ohledně poslední námitky soud konstatuje, že žalovaná poskytla žalobkyni odpověď na výše uvedené otázky v natolik obecné rovině, že poskytnuté informace prakticky neměly žádnou vypovídací hodnotu. Byť se jednalo o různé otázky, žalovaná pouze uvedla, že se jednalo o odpověď kyperskému orgánu dohledu nad kapitálovým trhem na jeho žádost, přičemž obsahem odpovědi byly poznatky získané od třetích osob v rámci výkonu dohledu (str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). Jelikož soud výše shledal, že právní názor žalované ohledně poskytování požadovaných informací není v souladu se zákonem, shledal i námitku ohledně neúplného poskytnutí dílčích odpovědí důvodnou. Pokud totiž žalovaná při vyřizování žádosti o poskytnutí informací vyšla již na samém počátku z nesprávného právního názoru, postrádá v nynější fázi soudního přezkum význam se zabývat následnými dílčími odpověďmi na žádost žalobkyně. Obecně lze konstatovat, že žalovaná přirozeně musí vypořádat žádost žalobkyně o poskytnutí informací tak, aby bylo na první pohled nesporné, ke kterým částem žádosti informace poskytla a ve kterých částech žádosti rozhodla o odmítnutí žádosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil částečně kvůli tomu, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a částečně z důvodu jeho nezákonnosti (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud nevyhověl návrhu žalobkyně, aby dle § 16 odst. 4 informačního zákona nařídil přímé poskytnutí požadovaných informací, neboť napadené rozhodnutí bylo částečně nepřezkoumatelné; za takové situace není možné rozhodnout o přímém poskytnutí informace a je nutné, aby žalovaná své rozhodnutí předně řádně odůvodnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná bude vycházet při aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona v kontextu § 26 odst. 1 zákona o dohledu z výše uvedených závěrů soudu, přičemž zohlední skutečnost, že žalobkyně se na žalovanou obrací (také) v rámci svého základního lidského práva na informační sebeurčení. Žalovaná posoudí původ a povahu jednotlivých informací, o které žalobkyně žádá. Poskytnutí informací nebude žalovaná posuzovat jako celek, ale poskytnutí každé jednotlivé informace posoudí zvlášť; vyloučit z poskytnutí je možné pouze ty informace (jejich části), na které dopadá některá ze zákonných výluk. Pokud žalovaná odeře poskytnutí určitých informací, učiní tak přezkoumatelným způsobem a rozhodne tak, aby nepominula žádnou z dílčích částí žádosti o informace.

36. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a proto soud rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku ve výši 15 342 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám.
37. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem, jež náleží za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na ústním jednání) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 3 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátkyní DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající této dani.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Praha 23. února 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.